

EEN
DODELIJKE
BRAGG

EEN
DODELIJKE
BRAGG

Ian Bragg Thriller # 4

Craig Martelle

Een dodelijke Bragg

Ian Bragg Thriller # 4

Originele titel: A fatal Bragg (2021)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;

facebook :

www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

Cover: Stuart Bache

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2025 Craig Martelle Inc.

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403806129

NUR 332

All rights reserved.

1

‘Niemand is als meester geboren; amateurs worden experts omdat ze het leren niet hebben opgegeven.’ - Israelmore Ayivor

De mist van een koele ochtend dreef over de Potomac in de richting van het Jefferson Memorial. Ik sloeg een arm om Jenny's schouders. Ze nestelde haar hoofd in mijn nek. We waren niets meer dan geliefden die genoten van een ochtend voor de drukte van mensen en verkeer.

In de beerput van mensheid die Washington DC was.

Misschien was dat aan het veranderen. Voor het eerst in mijn leven werkte ik met politici en niet in weerwil van hun grillen. Verdomme Jimmy Tripplethorn. Een goede politicus.

Het was ondenkbaar totdat het niet meer zo was. Toen werd hij de oogappel van de partij. Nu is hij de vicepresident.

Ik heb hem niet vermoord toen ik de opdracht had. In plaats daarvan schakelde ik drie anderen uit: degene die voor mijn tijd betaalde en de twee die het probeerden te verdoezelen. Daar ontmoette ik ook Jenny. Ze raakte verwickeld in mijn ingewikkelde leven van onzichtbaarheid en geheimen. Sindsdien is ze bij me. Ik zou het niet anders willen.

‘We moeten naar de sportschool als we hier weg zijn. Ik voel me zwak,’ zei ik.

‘Zwakte zit alleen in je hoofd,’ antwoordde ze zonder me aan te kijken. ‘Hou je taai, marinier.’

‘Ik wist dat ik een reden had om met je te trouwen. We slaan de been training niet over.’

‘We slaan nooit een been training over, behalve als we een contract hebben.’

Een contract om een doelwit te beëindigen. Ik ben een operator. Ik vermoord mensen voor geld en Jenny is mijn partner. Zij is de contractmanager want we zijn niet alleen operators, we runnen het Vredesarchief, onze organisatie. We hebben vorig jaar een kwart miljard dollar aan zaken gedaan omdat Jenny een slimme onderhandelaar is.

Voor degenen die willen dat hun naaste verdwijnt, het gaat ze geld kosten, maar het moet ook een geronde reden hebben. Achteraf moeten we met onszelf leven.

Dat betekent dat we alleen slechte mensen doden, mensen waar de wereld beter vanaf kan zijn. Dat is mijn rol in het bedrijf. Ik noem mezelf de ethische nalevingsfunctionaris. Ik kan mezelf elke titel geven die ik wil. Het voelt goed om de leiding te hebben.

Totdat we de regering van de Verenigde Staten als klant kregen. Dat werk was onofficieel en Jimmy had de neiging om me te vragen zijn contracten zelf te doen.

Ik wou dat hij dat niet deed, maar met de vicepresident viel niet te praten. Ik hield van ons grote huis in Chicago aan de golfbaan, met de Club op minimale afstand van slechts een kort ritje met de golfkar. We bezaten de Club omdat het belangrijk was om een legitiem bedrijf te hebben. Zo werkten alle criminelen, maar wij zien onszelf niet als criminelen. Wij zorgen voor gerechtigheid wanneer het systeem gedoemd is te falen.

Rijke mensen vermeden de gevangenis, hoe erg hun misdaden ook waren. We hebben die tekortkoming in het rechtssysteem gecorrigeerd.

‘Wat denk je dat Jimmy deze keer voor ons heeft?’ vroeg ik me af.

Jenny hief haar hoofd op en wees met haar kin naar een zwarte SUV met verduisterde ramen. ‘Daar komen we snel genoeg achter.’

Het voertuig stopte voor ons. Een arm stak uit het raam aan de passagierskant en stak met een duim naar de achterdeur.

‘Jullie hielden altijd de deur voor ons open,’ grapte ik. ‘Waar is onze relatie misgegaan? Ik bel mijn moeder hoor!’

Jenny grinnikte en stapte als eerste in. Ik volgde en sloot de deur. De auto rook nieuw. Dat deden ze altijd. Ik vroeg me af waarom, aangezien de overheid altijd geld tekortkwam. Het was niet nodig om elk jaar een nieuw wagenpark te kopen. Maar het was ook een manier om donateurs tevreden te stellen. Hen terugbetalen voor hun steun.

Ze gebruikten andermans geld en hier was ik, terwijl ik datzelfde geld aannam.

Ik redeneerde dat het goedkoper was dan een rechtszaak en dat ik geen donateur was. Ik heb nooit geld gedoneerd aan politici of politieke partijen. Dat irriteerde me. We stuurden veel geld naar dierenasielen omdat we dat konden. Ook konden politici geen contracten afsluiten. Ik wilde daar niet bij betrokken raken en ik wilde niet dat mijn mensen betrokken raakten bij politiek die verkeerd afliep.

‘Hebben jullie de wedstrijd van gisteren gezien?’ vroeg ik aan de twee mannen voorin, in donkere pakken en met zonnebrillen op. Ik had geen idee of er een wedstrijd was. Ik probeerde ze altijd aan het praten te krijgen. Het was onderdeel van het andere spel, een dodelijk spel waarbij de verliezers stierven door toedoen van degenen die meer informatie hadden. Degenen die de doorslaggevende punten hadden gevonden.

Ze gaven geen antwoord. Dat deden ze zelden. Het moet in de sollicitatieprocedure van de geheime dienst zijn vastgelegd dat gevoel voor humor niet werd getolereerd. Of misschien lag het aan ons. Ze vonden het niet leuk om Jenny en mij te zien zoenen op de achterbank van hun auto.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Jenny toen ze langs het Lincoln Memorial reden en afsloegen naar de Roosevelt Bridge.

Opnieuw gaven ze geen antwoord.

‘Hoortoestellen niet aan?’ grapte ik, maar ze hapten niet toe. Ik leunde achterover en knarste met mijn tanden. Ik haatte het om voor de overheid te werken. Ik vond het prima om voor Jimmy Tripplethorn te werken, wat voor een zekere ironie zorgde. Hij

betaalde ook het dubbele van ons gebruikelijke honorarium, wat mijn ongemakkelijkheid wat wegnam.

En het was belastingvrij omdat we alleen betalingen accepteerden via onze bank op de Kaaimeilandjes.

De speciale SUV van de overheid stopte bij een Starbucks.

‘Uitstappen,’ zei de chauffeur.

‘Je lijkt me een ongelukkig persoon. Je kunt misschien beter helemaal niets zeggen.’ We stapten uit en sloegen de deur dicht. De Escalade reed weg.

‘Ik ben bijna in staat om weg te lopen.’ Ik was niet blij.

‘Dit is niet het gebruikelijke en ik vind het niet leuk,’ beaamde Jenny.

We namen allebei de helft van wat voor ons lag om een risicobeoordeling te doen. Ze hadden ons niet voor niets op dit punt afgezet. We moesten het uitzoeken.

‘Op tien uur. Een vrijgezelle man in een sportjas met grijs bij zijn slapen.’ Hij had zijn ogen niet van ons afgehouden vanaf het moment dat ik hem zag. Ik draaide me om en gaf Jenny een lange knuffel.

Ze keek over mijn schouder om onze voyeur de kans te geven te stoppen met kijken.

‘Komt deze kant op,’ zei Jenny. Ik liet los en we keken hem samen aan.

Snelle beoordeling. Geen uitstulpingen. Vaderlichaam. Hij was een directietype, geen frontman. Hij was ook niet de vicepresident.

‘Ik moest een stel uit Seattle ontmoeten,’ zei hij toen hij nog maar een meter van me vandaan was. ‘Zijn jullie dat?’

Ik lachte niet. Dit was ons allemaal niet verteld. Verrassingen in ons werk waren nooit goed.

‘We komen uit Seattle. Wat is je nog meer verteld?’

Hij keek om zich heen voordat hij dichterbij kwam. ‘Dat de koffie hier uitzonderlijk is omdat ze de nieuwe bonen als eerste krijgen.’

‘We zijn niet geïnteresseerd in koffie,’ antwoordde ik.

‘Ik trakteer,’ antwoordde de man. Ik had gedacht dat hij groter was toen hij aan kwam lopen, maar hij was net een paar centimeter kleiner dan ik. Misschien kwam het door de leeftijd en de extra kilo’s. Hij was waarschijnlijk ooit in vorm geweest, voordat de middelbare leeftijd en een kantoorbaan hem de das omdeden.

‘Niet geïnteresseerd.’

Jenny deed een stap achteruit.

‘Wacht, alsjeblieft. Mijn naam is Rick Banik, en ik ben hoofd van een antiterrorisme Tiger Team, een team specialisten. We hebben een uniek probleem, en er is mij verteld dat u een unieke oplossing zou kunnen bieden. Ik ben hierheen gestuurd door het DCI. Waarom stop je niet met terughoudend te zijn en kom je niet bij me zitten voor een warme kop Java koffie?’

Ik bekoelde bij het horen van namen. DCI. Directie Centrale Inlichtingendienst. Ik haatte die gasten toen ik in de Zandbak zat. Ze zagen eruit als agenten, mengden zich nooit met anderen en zorgden voor chaos bij degenen die hun rotzooi moesten opruimen. Ze leken aan niemand verantwoording af te leggen.

Maar ze waren van de CIA, niet van de FBI. Dat betekende dat het doel internationaal was en niet binnenlands. Het Vredesarchief was nog niet uitgerust voor internationale missies, maar binnenkort wel. Dat zat in onze groeistrategie. Jenny en ik zouden het bespreken op de volgende bestuursvergadering.

We zouden hier alleen zijn, maar het klonk officieel. Het was het minste wat we konden doen voor een bedrijf met een bruto omzet van negen cijfers per jaar.

‘We luisteren als je nog steeds geïnteresseerd bent, maar stel ons geen vragen. Je hebt geen toestemming voor de antwoorden,’ zei ik, in de veronderstelling dat het hem zou irriteren.

‘Ik heb overal toestemming voor,’ antwoordde Rick.

Het werkte direct. Hij was een bureaucraat. Mijn afkeer van hem groeide met de seconde.

‘Wat hebben ze je verteld over mijn toestemmingsniveau?’

‘Dat deden ze niet, maar ik moest alles delen wat te maken had met Project Rose Petal. Ik wil dat je eerst deze formulieren ondertekent, zodat je kunt worden opgenomen in het programma.’

Ik lachte hardop voordat ik me kon inhouden. Rick lachte niet. ‘Meen je dat? Nou, het was leuk, meneer Banik, maar u kunt mijn kont kussen.’

Hij stopte zijn formulieren grinnikend terug in de binnenzak van zijn sportjas. ‘Ik doe dit al veel te lang. Kijk wat ik ben geworden. Ik ben een sukkel. Hier. Teken dit formulier. Ik hoor niet eens meer hoe stom ik praat. Je hoeft niets te ondertekenen. Je hoeft mij niets te vertellen. Ik moet het jou vertellen. Blijf je daar wel voor? En ik snak naar een Java. Als jij er geen wilt, is dat jouw zaak, maar ik neem er een. Bij de marine zou ik nooit een formulier mijn volgende kop koffie in de weg hebben laten komen.’

‘Heb je je tijd uitgediend?’ Hij wekte mijn nieuwsgierigheid. We volgden hem in de rij.

‘Lang geleden. De Zandbak.’

‘Ik nog niet zo lang geleden. De Zandbak.’ Ik stak mijn hand uit en hij pakte hem aan. ‘Je hebt de gym een tijdje overgeslagen.’

‘Jij niet,’ antwoordde hij. ‘Ik heb je naam niet meegekregen.’

‘Misschien vertel ik het je later. Weet je nog? Je hebt geen toestemming.’

‘Je was een zandhaas, nietwaar?’

‘Dat is een misvatting. Ik ben een leidinggevende.’ Ik wachtte. Hij trok een wenkbrauw op. ‘Hoe weet je dat?’

‘Machtigingen. Er zijn er maar drie: vertrouwelijk, geheim en topgeheim. Dat is alles. Maar er zijn een miljoen verschillende toegangen. Je wordt soms in programma’s toegelaten, soms

buitengesloten. Over het algemeen zeggen we tegen onze collega's dat ze het niet hoeven te weten, niet dat ze geen toegang hebben.'

'Heb je zo'n leugendetector test gedaan?' vroeg ik me af. Jenny keek naar ons, observeerde Rick Banik vanuit het perspectief van een derde partij. Ze lette op een zwakke plek die we konden gebruiken als het nodig was. Ze lette op uitvluchten. We moesten een bepaald niveau van paranoia behouden. Deze bijeenkomst ging al verder dan de gebruikelijke bijeenkomsten in de Club in een elektronisch beveiligde cabine om te voorkomen dat gesprekken werden opgenomen of doorgegeven.

'Dat heb ik. Ze zijn waardeloos. Maar je moet wel een clown zijn om niet te slagen of een onprofessionele leugenaar. Pathologische leugenaars slagen meestal met vlag en wimpel.'

'Een onprofessionele leugenaar brengt zijn baan in gevaar door alleen op weekdagen te liegen en niet de hele tijd. Ze moeten echt beter worden als ze aan de tepel van de overheid willen blijven zuigen.'

'Je houdt echt niet van de overheid, hè?'

'Bureaucraten. Watjes. Kontlikkers. Nooit goed genoeg. En allemaal met een beetje macht omdat ze in de gebouwen van de macht lopen. Ik krijg de kriebels van ze, Mr. Banik. Ik veracht elke vezel van hun wezen.'

'Hoewel je me niets zou vertellen, vertel je me nu alles. Misschien had je het bij landoorlogen in Azië moeten houden,' grapte Rick. Hij pakte mijn schouder vast als een oude vriend. Ik staarde naar zijn hand tot hij hem weghaalde.

'Naar mijn idee ben je nog steeds een van hen. Je hebt de tijd die ik nodig heb om mijn Venti Café Mokka naar binnen te werken om me van het tegendeel te overtuigen.'

We waren aan de beurt. Rick bestelde zijn Pikes Peak en ik stapte opzij zodat Jenny kon bestellen. Rick stak een zilverkleurige creditcard met niets erop in de machine en wachtte. Een onkostenrekening. Misschien was hij wel iemand.

‘Ik wil graag een kleine dark roast, alstublieft.’ Ik vroeg me af waarom ze zich inhield. Ik zou het later vragen als ik eraan dacht. Onze contactpersoon, hoewel niet de vicepresident, begon interessant te worden. De kassière schreef onze namen op. Rick, Ian en Jenny. Ik moest de man een bot toewerpen.

Toen we onze bekers kregen, keek ik naar de mijne. ‘Ze hebben Ian verkeerd gespeld. Het is met een E en een O.’

Rick rolde met zijn ogen, goot halfvolle melk in zijn kopje tot het aan de rand kwam en deed het deksel weer op zijn kopje. Hij veegde de zijkant van zijn kopje af en ging met het servet over het oppervlak van het aanrecht voordat hij het weggooide.

We namen een tafel in de hoek, een van de weinige met drie stoelen. Het verkeer was luid buiten, ook al was het niet druk. Het geluid weerklonk tussen de gebouwen. Hoe iemand zijn hele leven in deze omgeving kon werken zonder gek te worden, verbijsterde me.

Maar misschien waren ze wel gek om daar te werken. Verstandige mensen hoeven niet eens te solliciteren.

Ik nam een slok en wachtte.

‘Jullie zien eruit als een powerkoppel,’ zei Rick. We gaven geen antwoord. We wisten dat we er niet alleen zo uitzagen; we waren een machtskoppel. Banik hoefde dat niet te weten. ‘Prima. Operatie Rose Petal. Er is een terroristische financier die opereert vanuit de Verenigde Staten, maar terrorisme in het buitenland financiert. Amerikaans geld gaat rechtstreeks naar de slechteriken.’

‘Als je dit weet, waar heb je ons dan voor nodig?’

‘We hebben geen bewijs, ook al weten we dat hij het is.’

‘Plant het bewijs en ga verder.’

‘Begrijp me niet verkeerd. Ik zou dat doen omdat het het juiste is om te doen, maar hij beweegt zich in het soort kringen waarin er te veel vragen zouden zijn die we niet willen beantwoorden.’

‘Jij bent de regering. Het is jouw zaak om geen vragen te beantwoorden.’

‘Je haat tegen bureaucraten weer aan het tonen, Ian? Mag ik je Ian noemen? Ik heb het gevoel dat dit niet onze laatste ontmoeting zal zijn.’

‘Ik heb het gevoel van wel als je niet snel ter zake komt.’

‘We willen dat Maksim Odenkirk verdwijnt op een manier zodat zijn machtige vrienden geen vragen zullen stellen. En daarom heeft het DCI een ontmoeting tussen ons geregeld.’

‘Mr. Odenkirk. Is dat zijn echte naam?’

‘Scherpzinnig. De naam die hij gebruikte om naar Amerika te emigreren was Abayev, maar zijn ouders scheidden en zijn moeder hertrouwde. Zijn jonge jaren bracht hij door in New York City. Dat is waar hij woont, op Wall Street in de schoot van luxe, aan het stuur van een zetel van de macht.’

‘Hoe denk je dat we je gaan helpen met dit probleem?’ vroeg ik, me afvragend wat hem verteld was.

Hij leunde voorover. ‘Jullie zijn een aanvalsteam voor actieve sancties binnen de VS maar buiten de overheid. Een aannemer waar niemand ooit van heeft gehoord of zou toegeven hem te kennen.’

‘Als je denkt dat ik dat ga toegeven, dan rook je crack.’

‘Ik wil niet dat je iets toegeeft, behalve dat het ons in een impasse brengt. Als je ons kunt helpen, heb ik een bedrag nodig om aan mijn baas door te geven. Als je dat niet kunt, wens ik je het beste voor de rest van je dag.’

‘Acht,’ zei Jenny zacht.

‘Acht wat?’

‘Miljoen dollar,’ mompelde ze zonder luidop te praten.

‘Dat is een groot getal. Ik dacht meer aan een miljoen. Zijn de prijzen tegenwoordig zo hoog?’

Ik wreef over mijn slapen als teken van afnemend geduld, maar de naïviteit van de regeringsslaaf was verfrissend.

‘De aardige dame vertelde je het bedrag.’

‘Ik weet niet wat ik ermee moet, want ik wil mijn baas niet beledigen.’

Ik haalde de onvindbare satelliettelefoon uit mijn zak en draaide een nummer uit mijn geheugen omdat de telefoon alle nummers wiste. Het was een speciaal stukje technologie dat was gemaakt voor exclusief gebruik door leidinggevendenden van het Vredesarchief.

De lijn werd vrijwel meteen opgenomen. ‘Jimmy, met Ian. Ik ben hier met Rick Banik. Kunnen we met hem handelen?’

‘Ja. Geef maar aan mij.’

Ik gaf de telefoon door. ‘Het is de vicepresident.’

Rick keek me zijdelings aan maar legde de telefoon aan zijn oor. ‘Meneer de vicepresident?’

‘Ga akkoord met zijn voorwaarden, geef hem de details en laat hem je probleem oplossen.’ De stem was onmiskenbaar.

‘Is hij zo goed?’ vroeg Rick voordat hij zich herinnerde tegen wie hij het had.

‘Ja. Geef me Ian weer.’ Rick gaf me de onhandige telefoon terug. ‘Ik moet je deze keer missen, maar als dit voorbij is, nodigen Trish en ik jou en Jenny uit voor een rustig privé-diner.’

‘We kijken ernaar uit. Dank je, Jimmy. Tot ziens aan de andere kant.’ Ik keek Jenny aan en fluisterde: ‘We moeten dit contract nakomen als we met Jimmy en Trish willen dineren. Ik vertrouw zijn steaks niet, dus misschien kunnen we vragen om gourmet burgers?’

Jenny glimlachte naar me. Dat gaf me altijd een goed gevoel. We waren nog geen twee jaar samen, maar we hadden geen dag gemist sinds we samen waren. We hadden gerend voor ons leven, maar trouwen was op dat moment zinvol om onze namen te veranderen. Ik werd Mr. Lawless en nam Jenny’s meisjesnaam aan totdat we hadden afgerekend met degenen die ons achtervolgden. Daarna nam ze mijn naam aan. We hadden identificatie voor beiden. Allemaal legaal, uitgegeven door de staat Nevada.

Banik schraapte zijn keel. Toen we ons naar hem omdraaiden, begon hij te praten. ‘Ik denk dat we het eens zijn over acht miljoen.’ Rick haalde een USB-stick uit zijn mouw.

Jenny en ik keken er sceptisch naar. ‘Is er een liedje van Rush dat in deze situatie van toepassing zou kunnen zijn?’ vroeg ze.

Ik hoefde er niet over na te denken. ‘Vital Signs, natuurlijk.’

Rick knikte. ‘Obscuur. Daar moet ik het mee eens zijn.’

‘Ben je een volger?’ vroeg ik.

‘Ik voel me soms misschien een minder mens, maar ik verzeker je dat ik dat niet ben. Ja. Ik kan geen genoeg krijgen van Rush, nooit.’

Ik schudde Rick opnieuw de hand. ‘Mijn naam is Ian Bragg en dit is mijn vrouw Jenny. We zullen jouw probleem met Mr. Odenkirk oplossen. Dwing ons niet in een beperkte tijdlijn, want dit soort doelwitten zijn niet zo sympathiek als het gaat om het falen in hun persoonlijke veiligheid.’ Ik leunde naar Miss Jenny. ‘Dit zou een goed moment zijn geweest om Jack Palance’s unieke talenten in te zetten.’

‘Jack Palance?’ Rick keek verward.

‘Een vrouwelijke operator met een allure die haar toegang gaf tot machtige mannen.’

‘Dat klinkt precies in Max’ straatje.’

‘Ze is niet meer bij ons,’ ontweek ik.

‘Moest je haar ontslaan of zo? Hoe werkt dat eigenlijk? Sorry, je mag geen mensen meer vermoorden. Niet boos weggaan, maar verdwijn gewoon?’

‘Waar heb je het over? Niemand heeft iets gezegd over mensen vermoorden. We lossen problemen op.’ Ik pakte de USB-stick en stopte hem in de voorzak van mijn broek, waar ik mijn hand op zou houden.

‘Het spijt me, dat bedoelde ik. Kun je haar niet terughalen?’

‘Nee. Necromantie is niet een van mijn vaardigheden.’ Ik dronk mijn mokka op. Het was tijd om te gaan.

‘Ik begrijp het. Hoe kom ik met je in contact voor statusrapporten?’

‘Bureaucraten moeten bureaucratiseren. Het antwoord is, jij doet niets. Als je met mij in contact wilt komen, vraag de vicepresident dan om een gunst. Hij weet wel hoe.’

‘Ik ga de vicepresident niet vragen om jou namens mij te bellen.’

‘Je begrijpt het wel. Geef me een kaartje met je persoonlijke nummer. Ik bel je als ik problemen heb of informatie nodig heb die jij als geen ander voor me kunt krijgen.’

‘Ik krijg geen toegang tot geheime databases om je informatie te geven zonder enige controle.’

‘Bureaucraten moeten bureaucratisch zijn.’

Jenny schreef een reeks getallen op een servet van Starbucks. ‘Zet het geld op deze rekening. De helft vooraf. De helft bij voltooiing. We beginnen zodra we zien dat je betaald hebt. Tot die tijd was het leuk je te ontmoeten.’ Ze stak haar hand uit en schudde de zijne met een stevige greep. Ik was trots om te zien hoe Ricks vingers wit werden.

‘Zoals ik al vermoedde. Een power koppel.’ Rick keek naar zijn hand alsof die hem verraden had.

‘Als deze geheugenstick een virus of tracking software of iets anders dan data bevat, laat ik een contract op u los, meneer Banik, en gebruik ik het geld dat u me net heeft betaald om een operator uw dag te laten verpesten.’

‘Ik reageer niet goed op bedreigingen, meneer Bragg,’ antwoordde Rick.

‘Nogmaals, we begrijpen elkaar. We hebben onze volledige vrijheid nodig om te doen wat we doen. We kunnen geen bureaucraten hebben die zich met onze zaken bemoeien. We zullen onder de radar blijven. En ik weet dat je teruggaat naar je kantoor en een dossier over ons gaat opbouwen. Ik vraag je om dat niet te doen zodat het kantoor van de vicepresident niet als een ton bakstenen op je af hoeft te komen. Ik heb die informatie op geen enkele server nodig. Voor zover de wereld weet, zijn Ian en Jenny Bragg eigenaars van de Club, een

exclusief etablissement met een aangrenzende golfbaan in de dure huurwijk van Noord-Chicago. Dat is wat je te weten zult komen. Niet speculeren. Probeer niet tussen de regels door te lezen. Torpedeer onze werkrelatie niet. Dit kan voor ons beiden zeer voordelig zijn.'

'Het verbaast me niets dat het hoogste niveau van de regering - hoe noemde je ze ook alweer? - operators op afroep heeft, maar ik dacht dat het ex-Special Forces zouden zijn zonder vrouw op sleeptouw.'

'Vallen die jongens niet te veel op? Zoals de agenten die ons hebben afgezet. Als je een inlichtingenanalist bent, weet je hoe het zit. Wie kun je nooit vinden? Degene die zich in het volle zicht verstoppt.'

'Grappig dat je dat zegt. Ik heb een terrorist gevonden die zich hier in DC in het volle zicht verborg. Het scheelde niet veel. Als dit voorbij is, kunnen we misschien eens tijdens een barbecue praten over hoe de echte wereld werkt. Ik ben dan wel geen professional, maar het geeft me de kans om een vuur te maken en een biertje te drinken. Ik denk dat je meer op me lijkt dan je denkt.'

'Heeft u ooit de wet overtreden, Mr. Banik?'

'Niet iets dat ik ooit zal toegeven, meneer Bragg.' Rick stond op, knikte en liep naar buiten, onderweg zijn lege beker in de vuilnisbak gooiend.

Ik kuste Jenny op haar wang. 'Hoe kom je aan dat nummer?'

'Rectale defilade,' antwoordde ze, mijn term gebruikend voor iets uit iemands kont trekken. 'We hebben nog nooit een contract gehad voor zoveel. Zoals hij erover praatte, vermoed ik dat dit niet gemakkelijk zal zijn. We zullen alle middelen nodig hebben die we kunnen verzamelen.'

'Wat betekent dat we de oostelijke directeur moeten bellen om te kijken of er iemand beschikbaar is in de Big Apple.'

We zochten de borden naar het metrostation en ontdekten dat het vlakbij was. We gebruikten onze WMATA-passen om op de trein naar de stad te stappen, waar we bij het Smithsonian zouden uitstappen en lopen. Het was een mooie lentedag. De kersenbloesems waren nog

niet in bloei, dus we waren de festivaldrukke voor. Maar niet voor lang.

We moesten DC zo snel mogelijk verlaten.

2

'Het wordt moeilijk, maar moeilijk betekent niet onmogelijk.' -
Chuck Palahniuk

Toulon, Frankrijk was een majestueuze havenstad, een paradijs voor vakantiegangers en een bruisend stedelijk centrum met hoofdkantoren van talloze grote bedrijven.

Het konvooi bussen verliet de haven waar het Wasp-klasse amfibische aanvalsschip LHD-3 Kearsarge was aangemeerd. Een platbodeme, een helikoptervliegdekschip van de marine met een putdek dat kon onderduiken om landingsvaartuigen te lanceren en te bergen. Met zeventienhonderd mariniers aan boord was het een single-ship oplossing voor een landingsoperatie die maximale flexibiliteit bood wanneer de Verenigde Staten hun macht overzee moesten projecteren.

De gezamenlijke oefening van de VS en Frankrijk vond plaats in het binnenland en was bedoeld voor lichte infanterie-mariniers zonder hun voertuigen. Het zou een andere oefening worden, maar een goede training. Soms vertrouwden de frontlinies op hun transportmiddelen als ze dat niet hadden moeten doen. Voertuigen gingen op ongelegen momenten kapot, waardoor mariniers vaak te voet moesten verder trekken.

Ze zouden een driedaagse oefening lopen, met alles wat ze nodig hadden. Hun bepakking met dertig kilo aan uitrusting was opgeborgen in de bagagevakken onder de bus. Alle wapens lagen bij de mariniers in het voertuig.

Ze hadden geen munitie. Losse flodders en oefenexplosieven zouden op de trainingslocatie worden verstrekt.

De mariniers staarden uit het raam en namen dit kleine stukje Frankrijk in zich op. Voor velen was het de eerste keer in het land. Ze probeerden de Franse borden te lezen terwijl ze zochten naar de supermodellen die ze op elke straathoek verwachtten te zien.

In het internettijdperk hadden de jongere mariniers een misplaatst gevoel voor realiteit.

De bussen kronkelden door smalle straten in de stad op weg naar het noorden, naar een bergachtig gebied dat was gehuurd voor de oefening Forêt Alpine- Alpen bos.

De compagniescommandant zat vooraan met de eerste sergeant en keek naar de GPS om zich te oriënteren.

‘Ziet er niet uit dat het gaat regenen. We kunnen de regen gebruiken om dit goed te doen,’ grapte de eerste sergeant.

‘Het is al shit genoeg zonder het nog shitteriger te maken. Zijn de hospikken klaar om te spalken? Ik wed om een steak tartare diner dat we twee ledematen breken en vijf enkels verzwikken,’ antwoordde de pas gepromoveerde kapitein.

‘Ik hoop van niet. Als ze eenmaal naar binnen lopen, moeten ze ook weer buiten komen.’ Een scherpe bocht gaf aan dat er een weg werd ingeslagen die de kleine huizen achter zich liet. De eerste bus schraapte boomtakken aan weerszijden van de weg terwijl de wielen over de buitenste randen van het trottoir reden. ‘Goede chauffeur.’

Vanaf de kant van de weg stuurde een rookwolk een object omhoog. Andere rookwolken volgden. Toen de eerste donkere bol de hoogte van het raam bereikte, ontbrandde een raketmotor, die een fontein van vlammen achterliet en het apparaat door het raam liet knallen. De anderen volgden, explodeerden binnenin om metaal te versnipperen en de ramen aan de drie overgebleven kanten van de bus eruit te blazen. Zwarte rook gierde door de lucht toen de bus tot stilstand kwam.

De kapitein sprong op en schreeuwde ‘LIGGEN!’ naar zijn mariniers, een ogenblik voordat zes apparaten de ruiten verbrijzelden en de binnenkant van zijn bus opbliezen met explosies die zo hevig waren dat ze hem door de voorruit lanceerden.

Het vliegtuig landde op John F. Kennedy International Airport met een zacht gehobbel en taxiede snel naar een plek voorbij de terminal waar eerst een vliegtuig moest vertrekken voordat het naar binnen kon. Jenny en ik wachtten in onze business class stoelen, klaar om als eerste uit het vliegtuig te stappen.

Ik haatte wachten en het was nooit nodig. We hadden het geld om overal als eerste voor in de rij te staan. Het Vredesarchief gaf zijn belangrijke mensen een gouden kaart die niet leek op de zilveren kaart van Banik, maar het had een onbeperkt krediet en geen identificatiecriteria. Het was een overzees bedrijf dat nergens aan verbonden was.

Onopvallend en elk spoor zou op een versperring stuiten bij de bank op de Kaaimaneilanden.

‘We zijn verwend,’ zei Jenny.

We vlogen altijd in de beste klasse die we konden krijgen. We waren eraan gewend geraakt en kozen zelfs voor andere vluchten als de eerste klas niet beschikbaar was op onze eerste keuze. ‘Ik weet niet hoe ik daarop moet reageren, want het is waar.’

Het vliegtuig schoot naar voren en de motoren draaiden op volle toeren. We pakten onze kleine handbagage en maakten ons klaar om te vertrekken. We hadden ervoor gekozen om geen huurauto te nemen omdat niet alleen parkeren in de stad vervelend was maar ook rijden in de stad was vervelend.

Voor mij was alles aan grote steden vervelend, maar het waren de plaatsen waar we het vaakst werkten.

‘Je zou je gezicht moeten zien,’ zei Jenny terwijl we hand in hand de borden naar de bagageband volgden. ‘Het is alsof je een zuurbal hebt gegeten.’

‘Het zijn gewoon... grote steden. Taxi is het beste. Ik heb geen zin om hier te rijden.’

‘Ik misschien wel.’

Ik liep langzamer. Ik reed altijd, behalve als we over een lange afstand moesten rijden of als ik gewond was. Na de slangenbeet had

Jenny ons van Tucson naar Vegas gereden, maar dat was lang geleden. We woonden in de buitenwijken van Chicago, waar het ergste gevaar was om geraakt te worden door een verdwaalde golfbal.

‘Wil je rijden?’ vroeg ik, positief dat ik het eerder had moeten vragen.

‘Natuurlijk niet. Welke idiote toerist rijdt er nou in een grote stad?’

‘Inderdaad, mijn liefste. Misschien kunnen we een camper van tien meter huren en naar het centrum gaan.’ Ze had me gewaarschuwd zonder mijn misstap aan te vechten.

‘Wij zouden die mensen kunnen zijn.’ De stemming verbeterde. We moesten veel voorbereiden voordat we iets zouden proberen. Rechtstreeks naar de Loneham op Fifth Avenue.

We checkten in en ontdekten dat onze suite nog niet beschikbaar was. We lieten onze koffers bij de conciërge. Ik gaf hem een briefje van twintig dollar, gewoon omdat het kon. Ik had geen idee wat fooien waren in dit deel van de stad, maar in het land van de gulle gevers wilde je niet opvallen door niet met geld te smijten voor persoonlijk welzijn.

In het volle zicht verbergen door opzichtig te zijn. Het sloeg nergens op, maar het was het wel. We waren het aardige stel, altijd met een vriendelijk woord voor het personeel. Omdat we dat waren. We waren er ook om een man te vermoorden, maar daar hadden ze geen last van.

Dat is nooit gebeurd.

‘De betonnen jungle.’ We namen onze omgeving in ons op. Het was moeilijk geweest om de volledige omvang te beseffen tijdens de taxirit, die was geweest alsof we door een tunnel van lichten en mensen reden. De menigte veranderde van een mensenmassa in individuen, van toeristen in zakenmensen tot een menigte die op een licht stond te wachten.

We zochten een plek om vroeg te eten. Ik hield Jenny's hand vast en hield de andere op mijn aangepaste telefoon. Jenny had de USB-stick in haar zak met haar vingers er stevig omheen geklemd.

De twee dingen die we niet uit het oog verloren. Alle andere dingen die we bezaten waren vervangbaar.

We kochten om de paar maanden een nieuwe laptop en sloegen er nooit onderzoek op op. Het betekende websites en wachtwoorden uit het hoofd leren. Het betekende elke drie maanden nieuwe software downloaden. Het ging erom dat we voor onze persoonlijke veiligheid zorgden en geen voetafdruk achterlieten die een onderzoeker kon volgen. We moesten low-profile blijven terwijl we een high-profile baan hadden.

We sloegen een zijstraat in in de richting van Korea Town. Drie stappen later stormden twee jonge mannen met hun capuchon op vanuit een alkoof ons af. Jenny stond aan hun kant omdat ik altijd met de straat tussen haar en mij in liep.

Ze liet mijn hand vallen en sprong achteruit, waarbij ze zich omdraaide om op de ballen van haar voeten te landen en deze nieuwe bedreiging onder ogen te komen. Hij begreep de hint niet omdat hij dacht dat hij groter was.

En zij was een vrouw. Hij greep naar haar tas, die alleen een privé mobiele telefoon, een portemonnee met geld en een verwisselbare ID-kaart bevatte. Maar er was geen reden om het af te geven.

Ze blokkeerde de arm die naar haar tas wilde grijpen, klemde hem vast en draaide hem opzij. Ze duwde hem op zijn hielen en volgde met een elleboogstoot tegen zijn oogkas en slaap. Hij ging hard neer.

De tweede inwoner van de louche onderwereld kwam op mij af, niet om me te beroven, maar om te voorkomen dat ik tussenbeide kwam. Hij had niet gezien hoe snel de eerste jongeman neer was gegaan. Ik viel aan zonder mijn beweging te melden en duwde een hiel van mijn handpalm tegen zijn kin. Zijn kaak sloeg dicht op zijn tong, die naar buiten was gestoken. Hij hilde en greep naar zijn gezicht. Ik stapte achteruit.

Jenny stuiterde naar hem toe en toen de afstand tussen hen goed was, draaide ze om haar middel om de kracht achter haar rechterkruis te vergroten. Zijn hoofd schokte opzij en hij viel, het bloed stroomde uit zijn gescheurde tong.

Ik stak mijn arm uit en ze nam hem aan terwijl ze voorzichtig over haar slachtoffers heen stapte.

‘Blijf staan, jullie twee,’ riep een luide stem van dichtbij.

We zochten naar de stem, maar hij was niet moeilijk te herkennen, hij liep naar ons toe in zijn uniform. NYPD.

‘Vielen deze twee jullie lastig?’ vroeg hij.

‘Probeerde mijn tas te stelen. We zijn nog maar vijf minuten in de stad. We kunnen geen geld uitgeven in jullie prachtige stad als het gestolen wordt.’

Hij keek beide kanten op voordat hij dichterbij leunde. ‘Ik wou dat meer toeristen zich zouden verdedigen tegen dit soort schorem. Mijn handen zijn gebonden. Onze burgemeester geeft de voorkeur aan hun soort boven fatsoenlijke mensen zoals jij en ik.’

‘Daar weet ik niets van,’ antwoordde ik. ‘Ik weet alleen dat we niet beroofd zullen worden door straatschoffies.’

‘Wat als ze geweren hadden?’

‘We worden niet beroofd.’

‘Laat ze binnen armlengte komen en leg ze neer. Ik wacht tot ze wakker worden voordat ik ze een waarschuwing geef.’

‘Ga je ze niet arresteren?’

‘Nee. Het zou een complete verspilling zijn. De stad zal niets doen. Het beste wat ik kan doen is ze uitlachen omdat ze op hun donder hebben gekregen. Misschien laten ze hun criminele leven achter zich.’

‘We zitten op dezelfde golflengte, beste man. Nog een fijne dag.’

‘Wacht even,’ zei de agent voordat we konden ontsnappen. ‘Ik heb je naam nodig, waar je verblijft in de stad en je huisadres.’

‘Kunnen we niet gewoon weggaan, vooral omdat je ze niet gaat arresteren? Wat maakt het uit wie we zijn?’

‘Wat als jullie burgerwachten de straat gebruiken als persoonlijk oefenterrein? Schurken, dus geen repercussies. Jullie waren goed, te goed. Die twee hadden niet eens een kans, of wel?’

‘We laten ons niet beroven,’ herhaalde ik.

‘Namen,’ drong de agent aan. Ik liet mijn rijbewijs uit Illinois zien.

‘Alsjeblieft, wildeman. We verblijven in het Loneham. Zoals ik al zei, we zijn hier maar liefst vijf minuten. Zijn er goede plekken om te eten hier in de buurt?’

Hij praatte terwijl hij de informatie van mijn rijbewijs opschreef. ‘Neem je me in de maling? Koreaans, Chinees, vijfsterren steak, koosjer-noem maar op en je vindt het binnen twee blokken. Je bent in de eethoofdstad van de wereld.’

‘We hebben veel tijd doorgebracht in Vegas. Ze zouden uw bewering betwisten, maar we zullen het zelf zien. Bedankt dat je er voor ons was voor het geval het slecht zou aflopen.’

‘Ik ben hier alleen om ervoor te zorgen dat er niemand wordt gedood, en zelfs dan gaat het niet altijd zoals het hoort.’ Hij gaf een duwtje tegen een van de lichamen op de stoep. De jongeman kreunde. ‘Sta op. Je doet alsof je geslagen bent door George Foreman.’

‘Zij heet George. Hoe grappig is dat?’

‘Uw ID, mevrouw.’ De agent lachte niet.

Ze overhandigde hem haar rijbewijs en hij noteerde de informatie.

‘Een man-vrouw team. Goed voor jullie. Een familie die samen vecht blijft samen.’

‘Volgens mij ruik ik kimchi,’ zei ik, in een poging het proces te versnellen. Iedereen die voorbijliep, keek ons goed aan.

‘Agent Grant!’ riep een stem en een jonge vrouw met obsceen hoge hakken haastte zich naar boven. Haar strakke rok en blouse lieten te veel zien. Ze had ook een microfoon bij zich.

De pers.

Ik begon achteruit te stappen terwijl een cameraman met een camera die kleiner was dan een schoenendoos dichterbij kwam om close-up beelden van Jenny en mij te maken.

‘Hé, Babs,’ zei de agent zonder op te kijken. Ik had weg willen gaan, maar hij had Jenny’s rijbewijs in zijn handen. We hielden stand en wachtten. Ik probeerde er verveeld uit te zien. De cameraman stapte achteruit om beelden te krijgen van de twee op de stoep toen ze in beweging kwamen.

‘Ik denk dat deze twee onverwachts iemand tegen het lijf liepen en dat ze daardoor zijn gevallen,’ stelde Babs voor.

‘Zoiets,’ antwoordde de agent. Hij gaf het rijbewijs terug, met het gezicht en de naam weggedraaid van de camera. Jenny stopte het in haar zak in plaats van het risico te nemen haar tas te openen.

‘Mag ik jullie namen, alsjeblieft?’ Babs duwde de microfoon in mijn gezicht.

‘Zijn we vrij om te gaan?’ vroeg ik over haar hoofd heen. Gezien haar hakken moest ze korter dan kort zijn geweest.

‘Ga maar. Laat de vrede terugkeren in deze grote stad,’ kondigde hij met luide stem aan.

‘We hebben beelden van de aanval. Ik zou graag een spotje over u doen, juffrouw... ik heb uw naam niet meegekregen.’

‘Nee, dat heb je niet,’ antwoordde Jenny. Ik schatte de pers ver achter politici in hun algehele nutteloosheid, maar een verhaal over het terugdringen van criminaliteit had wel waarde. Misschien was ze zo slecht nog niet. En het zag er niet naar uit dat ze weg zou gaan.

De cameraman droeg hardloopschoenen voor het geval we zouden proberen ervandoor te gaan.

‘Mevrouw. U was geweldig. Er kijken veel jonge meisjes naar onze show,’ drukte de verslaggeefster ons op het hart.

Een sticker op de zijkant van de camera suggereerde dat hij van een nieuwszender was.

‘Hoeveel jonge meisjes kijken naar het nieuws? Wil je dat we op tv komen terwijl jij liegt? Geen enkele relatie gebaseerd op leugens kan overleven, zoals je ex-vriendjes je zullen vertellen, dus als je ons nu met rust laat, zouden we dat waarderen. Misschien wil je de man helpen die onder je rok probeert te kijken of je hakken in zijn borst begraven, afhankelijk van wat je denkt dat je de meeste kijkers oplevert. Wees de krachtige vrouw die je weet dat je kunt zijn.’

Ik hoefde Jenny niet eens over te halen. We namen een half rennend loopje om voor de menigte uit te komen en liepen gebogen en snel vooruit. Bij de eerste bocht staken we over.

Toen ik eindelijk achterom kon kijken, zag ik de verslaggeefster die probeerde weg te komen van de jongeman die zijn armen om haar benen had geslagen met zijn hoofd tussen haar enkels. De cameraman legde alles vast. De agent was nergens te bekennen. De tweede schurk trok zichzelf overeind met behulp van een geparkeerde auto als hefboom.

‘We moeten haar helpen,’ zei Jenny.

Ik wilde boos worden omdat ik mensen probeerde te helpen wiens levensdoel het was om ons kwaad te doen door felle lichten in onze richting te schijnen. ‘Dat kunnen we niet.’ Ik hield Jenny tegen, maar ze sloeg mijn hand weg en rende weg voordat het licht op rood sprong. Ik rende achter haar aan. Tegen de tijd dat we de verslaggever bereikten, sloeg ze met haar microfoon op het hoofd van de man, maar niet hard genoeg om hem te dwingen los te laten.

Jenny greep een van zijn handen en draaide eraan tot hij losliet met een schreeuw van pijn. Hij begon te schreeuwen dat hij geen adem kon halen.

Ik greep de vrouw rond haar middel en tilde haar van de man weg. Toen de cameraman zijn lens optilde en op mij richtte, schopte Jenny

hem tegen zijn hoofd. De tweede schurk rende de andere kant op. Ik zette Babs neer en greep de camera die in mijn gezicht was geduwd.

‘Wat dacht je ervan om de volgende keer te helpen in plaats van alleen maar te filmen?’ snauwde ik tegen de cameraman.

‘Niet mijn werk. Dat vertellen ze me elke keer als we erop uitgaan.’ Hij volgde zijn bewering met een schouderophaal. ‘Waarom, als Samaritanen zoals jij in de buurt zijn? Dit zal toonaangevende beelden opleveren. Burgerwachten slaan erop los in Manhattan. Ik kan het nieuwsbericht nu al zien.’

Ik gooide zijn camera voor een voorbijrijdende vrachtwagen. De voorband miste hem, maar de achterbanden niet.

‘Oeps.’

Hij begon een tirade vol F-bommen die eindigde toen hij te dichtbij leunde en een knietje in zijn lies kreeg. Hij wankelde hoestend weg.

‘Als u ons wilt excuseren,’ zei Jenny tegen Babs, terwijl er ijspegels aan haar woorden hingen. Jenny was een kop groter dan de vrouw.

‘We halen jullie namen uit het officiële politierapport en dan kunnen jullie klaarstaan voor alle aandacht die jullie nooit wilden.’

We haastten ons weg, deze keer zonder de straat over te steken. Ik was boos. ‘In New York City bemoei je je met je eigen zaken. Ze azen op iedereen die van buiten de stad komt. En nu hebben we een bullseye op onze rug. Dat is geweldig,’ mopperde ik.

Jenny staarde naar de grond. Ik trok haar naar de muur van een gebouw waar ik haar tegen me aan kon drukken, ver weg van de mensenmassa. ‘Doe dat alsjeblieft niet meer.’

‘Alles wat we hebben gedaan is om de kleine man te beschermen tegen schorem zoals die twee. Ik kan het niet zomaar aan en uit zetten. Het spijt me. Ik denk niet dat ze zoveel gevaar liep als het leek.’

Ik blies mijn adem uit, waarschijnlijk te luid en te hard omdat Jenny's haar daardoor in beweging kwam. 'Ja. De cameraman had op elk moment kunnen ingrijpen. Zie je hoe niemand anders hielp?'

'Wat een stad, hè?' klaagde Jenny. 'Ik denk niet dat de politieagent aangifte gaat doen. Hij heeft niet eens de informatie van die twee op de grond genoteerd.'

Ik staarde naar de muur achter het hoofd van mijn vrouw. 'Dat heeft hij niet gedaan. Er komt geen politierapport, maar ze gaan wel een dossier over ons aanleggen voor het geval er nog meer lokale slechteriken met hun gezicht in het beton worden gesmakt.'

'Daarom zijn we hier.' Jenny glimlachte.

'Natuurlijk, maar we willen niet dat iemand dat weet. Dus, alsjeblieft... ik zal proberen om jou niet de goede jongen te laten zijn, en jij houdt mij tegen. Geen pers is goede pers.'

'Het spijt me, Ian. Ik heb ons bedrijf in gevaar gebracht, en iedereen die voor ons werkt en voor wie wij werken.'

'Zoals je zei, het is wat we doen. We komen er wel overheen. Aangezien we hier op zoek zijn naar een mogelijke locatie om de Club naar uit te breiden, is het allemaal goed.'

'Is dat zo?' Jenny glimlachte. 'De volgende keer moeten we daar waarschijnlijk mee beginnen.'

'De toeristische invalshoek werkte niet. Zullen we in het hotel eten? De allure van de grote stad is al verzuurd in mijn maag. We kunnen naar de fitnessruimte gaan. Eten. Een beetje privétijd in de mooie suite...'

Jenny glimlachte. 'Onverbeterlijk.'

'Wat kan ik zeggen? Het is onze huwelijksreis.'

'Het is al twee jaar onze huwelijksreis,' antwoordde ze.

'Als je dat maar niet vergeet. Hoe is het trouwens met je hand?'

Jenny liet haar ongeschonden vuist zien. 'Ik heb de knokkels van een bokser. Niet erg vrouwelijk.'

‘Niemand geeft om je knokkels behalve die twee punkers. Goed gedaan. Zoals ik al zei, we laten ons niet beroven.’

We liepen een blokje om om bij de Loneham te komen in ons verlangen om de pers en een politieagent met onze informatie uit de weg te gaan.